

Jeg kjenner lukten av sykehus langt oppe i nesen. Glassdørene glir opp, og jeg går inn. På innsiden ser sykehuset mye større ut enn på utsiden. Gangen er lang, noen dører er oppe, og noen er lukket som for å vise at rommet er opptatt. Jeg snur meg litt rundt, og det lange blonde håret mitt pisker rundt meg. Langt der borte er det en ledig stol. Den ser behagelig ut på avstand, men jeg vet bedre. Disse stolene man kan sitte på, og vente på tur, er de hardeste mest ukomfortable stolene man finner. Beina mine begynner å flytte på seg, sakte men sikkert. Jeg setter meg ned, og kjenner med en gang at ryggen gir etter for det harde underlaget.

Det snør ute. Jeg titter ut av vinduet på rommet mitt, prøver å holde meg rolig. Jeg vet jeg skal undersøkes i dag, men jeg har god tid til å gjøre andre ting. Mamma banker forsiktig på døra. Det skjærer i ørene mine, selv om bankene nesten ikke kan høres. Jeg snur meg mot døren, og sier at hun kan komme inn. Hun kommer med frokost til meg. Deilig stekt egg og bacon. Jeg kjenner lukten trenge seg gjennom alt av tanker, om hva som skal skje senere i dag, hva jeg kommer til å få vite. Alt bare fordufter, og jeg tar et par ekstra drag med nesen før jeg setter gaffelen i og spiser.

Jeg ser på klokka. Det har gått 3 minutter, men det føles som et helt år. Det er ikke lett å sitte her, og vite at man kanskje ikke overlever uken. Jeg føler at tiden løper fra meg. I stedet for å sitte her og vente på legen, kunne jeg vært ute og gjort de siste morsomhetene med mine venner. Jeg tenker på hva jeg skal si til dem. Ingen av de vet hva som feiler meg. «Jeg er bare syk» er det jeg har sagt. Det jeg har utelatt er at jeg er dødssyk, og har uheldelig kreft. Det startet med en liten lungebetennelse. Trodde legene. Jeg ble bare verre i løpet av noen uker, og de begynte å teste. De fæle testene, blodprøver her og der, røntgen og MR var også en del av disse testene. Jeg hatet disse testene, og nå som jeg endelig har blitt vant til dem, skal ikke legene ta mer tester av meg. De vet mer enn nok, og her sitter jeg og venter på at de skal komme med disse «nyhetene» som de kaller det. Det har gått enda et par minutter, og jeg slutter å tenke.

Jeg tar et ekstra sniff av maten før jeg spiser ferdig.